

leven van 50 jaren, 4 maanden van zijn leven in een ziekeninrichting door te brengen. De geneeskundige praktijk is zoodoende voor een groot deel daarheen verplaatst; ook in andere landen is dit het geval. De „huisarts” ziet zijn werkring meer en meer beperkt, naarmate het „huis” meer uitsluitend voor gezonde dagen bestemd wordt, en „gezonden hebben geen medicijnmeester van noode”. Men weet, dat PARACELSUS in deze woorden een aansporing vond, om zijn reeds opgegeven beroep van arts weder op te vatten. In onze dagen kunnen zij veeleer dienen als aansporing om maar ander beroep te kiezen.

„AH, QUEL PLAISIR D'ÊTRE SOLDAT”! — Wie den strijd opneemt tegen de kwakzalverij, kan daarvan bijzonder veel genoeg ondervinden. Dr. KANTOR te Warnsdorf, de redacteur van den *Gesundheitslehrer* (orgaan der Duitsche vereeniging tegen de kwakzalverij) heeft reeds veel beleedigingsprocessen moeten voeren wegens lasteringen uit het kamp der kwakzalvers. En nu zijn al die wêrlegde beweringen van slecht gedrag of fouten in de praktijk verzameld in een boek, getiteld dr. KANTOR, doch niet voorzien van den naam van schrijver of drukker, en toegezonden aan al de artsen van Duitschland. KANTOR heeft daartegen niets anders kunnen doen dan in de geneeskundige tijdschriften zijn collega's te verzekeren, dat hij wordt belasterd om in hun oogen in een minderwaardig daglicht te worden gesteld.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

DE PROMOTOR VAN VAN BEVERWIJCK.

Zeer geachte collega GEYL,

Gij kunt gerust zijn! Mijn meening omtrent de vraag naar VAN BEVERWIJCK's promotor — een ondergeschikte trouwens, want: what's in a name? — heeft zich niet gewijzigd. Indien ik u niet beter kende, zou ik meenen, dat gij mijn beoordeeling ietwat vluchtig gelezen hebt. Let maar eens op.

Men kan op verschillende manieren een dissertatie-schrijver terechtwijzen. Bijvoorbeeld door het vlijmscherpe mes der kritiek in zijn proefstuk te zetten, en, in deszelfs binnenste wroetend, er al de gebreken van bloot te leggen. Dit is de meest afdoende manier om den rampzalige in al zijn naakte onbeholpenheid aan de kaak te stellen. Of wel, men kan hem, vriendelijk vragend, aan de onhoudbaarheid van zijn stoute stellingen herinneren. Deze laatste methode, in casu de mijne, heeft tweeërlei nut: zij slaat in zonder te kwetsen, en zij zal niet licht bij aankomende vakbroeders allen lust tot wetenschappelijk onderzoek voor goed den kop indrukken. Mijn leus is, met een kleine variant op de bekende muurspreuk der Sophia-Vereeniging: behandel den promovendus met zachtheid.

Dezer dagen gaf collega FREDERIK VAN EEDEN te kennen, dat KOLLEWIJN's spellingssysteem aan het uitdrukkingsvermogen onzer schrijftaal niet bevorderlijk is. Maar wie komt er nu eens op voor de verrijking van de letterkast des zettters? Is het niet jammer, dat de enkele teekens, die men heeft om

de aandacht tot een woord te trekken, zoo weinig opvallends hebben, dat zij zelfs een scherpzienden lezer, als gij toch zijt, ontgaan? De onnoozele aanhalingsteekens, waartusschen ik, op BAUMANN's ondoordachte bewering doelend, het woordje **blijkt** zette, zij hadden de strekking den schrijver op zijn lapsus te wijzen, een lapsus te koddiger, omdat hij zelf tegenover de plaats, waar hij SANCTORIUS tot promotor promoveerde, de bul plaatste, waarop met vette letters FABRITIUS als zoodanig genoemd wordt.

Wat mij op mijn beurt verbaast, is, dat gij den schrijver, over wiens werk gij zoo slecht te spreken waart, nog eer aan doet, hetgeen toch, geloof ik, niet in uw bedoeling gelegen kan hebben. Want vergis ik mij niet, dan waart gij indertijd van de eerstgenoemde methode niet afkeerig. En daar gaat gij me nu, in het begin van uw epistel, van BAUMANN zeggen, dat hij, zij het dan ook onbewust, door de mededeeling van de bul van VAN BEVERWIJCK *het nog hangende vraagstuk* heeft opgelost, wie toch eigenlijk de promotor van dezen dokter geweest is. Een vraagstuk? En het officieele document ligt al sedert 30 jaar in de boekerij onzer Maatschappij! Nu moet ik wel gelooven, dat gij, die in de Beverwijckiana zoo thuis zijt, van dit overbekende stuk, waarop onze DANIELS zoo trotsch is, geen kennis gedragen hebt, en dat, goed en wel beschouwd, uw opmerking over de beteekenis der „oplossing”, gelijk staat met een duw tegen een open deur. Maar dat heeft niets te beduiden. In alle geval hebt gij gelegenheid gevonden eenige belangwekkende bijzonderheden omtrent de oude promotie-gebruiken ten beste te geven, en daarvoor zullen de lezers van dit *Tijdschrift* u ongetwijfeld dankbaar zijn.

Met collegialen en vriendschappelijken groet,
Leiden, 23 April 1911.

Uw dw.
E. C. VAN LEERSUM.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

BERLIJN. — **Inentingsbestrijding.** Tot den Rijksdag is het verzoek gericht, in Duitschland de beruchte Engelsche „conscientious objection” in te voeren. De Berliner med. Gesellschaft heeft zich op voorstel van BAGINSKY krachtig daartegen geuit (*Zeitschr. f. ärztl. Forlb.*).

LONDEN. — **Aangifte van tuberculose.** — Reeds in 1903 is in Engeland de verplichte aangifte van tuberculose ingevoerd voor de instellingen, die uit de belastingen worden bekostigd, dus ook de gemeentelijke armenpraktijk. Blijkbaar voldaan over de uitkomsten dezer maatregel, is nu de aangifte ook voorgeschreven voor de klinische en poliklinische patiënten van die ziekenhuizen, die geheel of ten deele door de liefdadigheid worden onderhouden. De geneeskundigen moeten de aangifte doen binnen 48 uren nadat zij de ziekte voor het eerst hebben herkend. De geneeskundige ambtenaar voor het district, waarin het gasthuis ligt, moet na ontvangst der aangifte terstond bericht doen toekomen aan zijn ambtgenoot van het district, waar de zieke woont. Zoo denkt men te weten te komen, wáár tuberculose het meest heerscht en in de gelegenheid te geraken, om daar heilzame